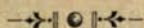

— Защо му сж толкова малки очитѣ?
попита Митко.

— Прилѣпѣтъ нѣма нужда отъ голѣми
очи, отговори тя. Той си служи повече съ
усѣщанието си и съ извънредно тънкия си
слухъ. Кожата на крилата му е толкова чув-
ствителна, че той усѣща прѣдмети много
отдалечъ. Хора сж правили такива опити съ
прилѣпи: вземали ослѣпени прилѣпи и ги
пускали въ стая, въ която имало обтегнати
върви по всички посоки. Прилѣпитѣ, макаръ
и слѣпи, хвърчели въ стаята безъ да дока-
чатъ нѣкоя отъ вървитѣ.

— Да го дадемъ сега на котката, мамо!
извика Митко.

— Не бива, Митко. Азъ ще го занеса
пакъ на таваня. Прилѣпѣтъ е много полезно
животно. Той се храни съ комари, мухи,
молци и разни пакостни бубулечки. Когато
ние нощемъ спимъ, прилѣпѣтъ пази насъ
отъ комари, а дрехитѣ и дърветата — отъ
молци и пакостни бубулечки.

УМЕНЪ ОТГОВОРЪ.

— **С**лавке, защо не даде отъ шекеря,
който ти дадохъ, на брата си
Коля? — попитала една майка дъщеря си.

— Не, мамо, азъ му дадохъ книгата, въ
която бѣше шекеря, — отговорила Славка.

— Че защо тъй? — попитала повторно
майката.

— Защото той много обича да чете, —
отговорила малката Славка.

Прѣвелъ: Дѣтелюбовъ.

